

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Med kun faa Aars Mellemrum hjem-søges Europa af store Mund- og Klovesygeepizootier, der som Regel udgaar fra det sydøstlige Europa, breder sig Øst paa og Nord paa og efterhaanden aftager i Intensitet. Regelmæssig naar Sygdommen paa sin Vandring ogsaa til Danmark, og er Epizootien heftig, lykkes det — særlig paa Grund af det livlige Samkvem med Tyskland og den ukontrollbare Indførsel af Foderstoffer — ikke altid at standse dens Hærgninger her i Landet.

De forskellige Lande søger at værges sig mod Sygdommen i det Omfang, som er gør ligt, og det er ret almindeligt at anvende Nedslagning i stor Stil til Sygdommens Bekæmpelse. Man skal i saa Henseende nævne, at Sverige ved Sygdommens Indslæbning i Landet øjeblikkelig iværksætter Nedslagning af de angrebne Besætninger uden Hensyn til disses Avlsværdi eller til Bekostningen ved Nedslagningen. England, der efter Krigen har været mere hjemsogt af Sygdommen, end Tilfældet tidligere har været, har til Trods for en hensynsløs Nedslagning af de angrebne Besætninger endnu ikke faaet Bugt med det sidste Udbrud, der begyndte i August 1923. Indtil 1. Maj d. A. var der saaledes med 3 060 Sygdomsudbrud nedslaaet 103 138 Stkr. Kvæg og 90 000 mindre Dyr og udredet en Erstatning af 3 237 000 £, og endnu udgør den ugentlige Udgift til Nedslagning ca. 4—9 000 £. Sygdommen er paa sin Vandring i Aar naaet til Kalifornien, og ogsaa der er der anvendt Millioner af Dollars til Nedslagning.

Siden det sidste store Udbrud af Mund- og Klovesyge i 1921—22 er der med Mellemrum optraadt et mindre Antal Tilfælde i forskellige Dele af Landet, men det er lykkedes at begrænse Sygdommens Udbredelse hertil indtil den seneste Tid, da Sygdommen, formentlig i Forbindelse med Kvægets Indbinding og den deraf følgende livlige Kvæghandel, pludselig er optraadt med Udbrud næsten overalt i Landet og under Forhold, der lader befrygte, at en stor Epizooti er forestaaende.

Efter de Erfaringer, man i den forløbne Tid har indvundet, maa man formene, at den bestaaende Lovgivning trænger til Ændring paa enkelte Punkter, for at man med større Udsigt til Held kan bekæmpe Sygdommen, og dette er Grunden til, at nærværende Lovforslag fremsættes.

ad § 1.

Om end det maa erkendes, at Smitte-spredning af Mund- og Klovesyge kan finde Sted, selv om Landbrugerne udviser den størst mulige Forsigtighed for at begrænse den, maa det dog anses for at være i høj Grad misforstaaet, saafremt Landbrugerne af den Grund lader sig forlede til at tro, at en Medvirken fra deres Side ikke spiller nogen større Rolle ved Sygdommens Bekæmpelse. En virkningsfuld Bekæmpelse er tværtimod kun mulig, saafremt det kan lykkes Myndighederne at faa tilvejebragt et Samarbejde med Landbrugerne, og saafremt disse i god Forstaaelse retter sig efter de Paabud og Anvisninger, der gives til Sygdommens Bekæmpelse. I saa Henseende er det af afgørende Betydning at faa Sygdommen konstateret paa et saa tidligt Tidspunkt som muligt, idet Muligheden for Begrænsning af Sygdommen selvsagt i saa Fald er større, end hvis der i lang Tid har været smittefarligt Samkvem med den angrebne Besætning.

En hertil sigtende Bestemmelse findes i § 3 i Lov Nr. 156 af 14. April 1920 om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene, der paalægger Ejeren eller den, der paa hans Vegne fører Tilsyn med en Besætning, at tilkalde en Dyr læge eller at gøre Anmeldelse til vedkommende Politimester eller Sognefoged, senest 24 Timer efter at Sygdommens virkelige eller formodede Tilstedeværelse er kommet til hans Kundskab. Det viser sig imidlertid Gang paa Gang, at der ikke er den rette Forstaaelse af, hvor vigtigt det er at overholde denne Bestemmelse, og hvor vidtrækkende Følger en Undladelse af Anmeldelse kan have.

Til nærmere Belysning heraf skal man eksempelvis anføre, at en Landbruger paa Fyn, hvis Besætning var angreben af Mund- og Klovesyge i Begyndelsen af indeværende Aar, lod hengaa 10—12 Dage, forinden han gjorde Anmeldelse, hvilket havde til Følge, at Smitte-spredning fandt Sted til ca. 80 andre Besætninger paa Fyn, hvorved der paaførtes det offentlige en direkte Udgift af ca. 120 000 Kr. og det fynske Landbrug et direkte Tab af henved 1 Mill. Kr., ganske bortset fra de indirekte Tab, som ikke lader sig opgøre, og som i første Række fremkaldtes ved, at Udførselen fra Fyn af klovbærende Dyr m. m. maatte forbydes. Kan det end kun ganske undtagelsesvis antages, at en Landbruger, der